

அறநெறிக்

கதைகள்

தொகுப்பு

இராசேஸ்வரி ஈஸ்வரஞானம்

கற்க கசடற கற்பவை கற்றபின்
நிற்க அதற்குத் தக.

முகவுரை

எனது வயது முதிர்ந்து என் கடமைகளும் முடிந்துவிட்டன. அமைதியான இல்லற வாழ்க்கை பழைய அநுபவங்களை சிந்திக்க வைக்கிறது. வீட்டின் கடமைகள் முடிந்தாலும் எம் சமூகத்துக்காக ஏதாவது செய்ய வேண்டும் என்று உள்ளம் துடிக்கிறது. என்னுடைய கணவரின் ஆதரவாலும் என்னுடைய ஆசிரியை, அன்னையின் தூண்டுதல்களாலும் இந் நூலைத் தொகுக்க முடிந்தது.

சொர்க்க பூமியை விட்டு இங்கு வந்து பல இனமக்களுடன் இணைந்து எமது பழக்க வழக்கங்களை மறந்து அல்லற்படுகின்றோம். எதிர்கால சந்ததியினரின் ஒளிமயமான வாழ்வுக்கு எமது கலாசாரத்தைக் கட்டி எழுப்ப அத்திவாரமிடும் இலட்சிய நோக்குடன் இந்நூலை உங்களுக்கு அர்ப்பணிக்கின்றேன்.

எனது முதல் நூல் “இயற்கையுடன் இணைந்த வாழ்வுக்கு” நீங்கள் அளித்த ஆதரவில் மேலும் மேலும் நூல்கள் எழுத ஆவலாக இருக்கிறது.

என்னை நன்றாக இறைவன் படைத்தனன்

தன்னை நன்றாக தமிழ் செய்யுமாறே

என்று திருமூல நாயனார் கூறியதற்கிணங்க

எமது தமிழும் கலாசாரமும் உலகம் முழுவதும் பரவ இறைவனை இறைஞ்சி உங்கள் ஆதரவையும் வேண்டி இந்நூலை உங்கள் முன் சமர்ப்பிக்கின்றேன்.

இந்நூல் அழகாக வெளியிடுவதற்கு உதவிய கிங்ஸ்டன் தமிழ்ப் பாடசாலை ஆசிரியர் திரு.ஜெகதீஸ்வரன் அவர்கட்கும் திரு. தம்பையா தில்லையம்பலம், திரு.சி.கர்ணன் அவர்கட்கும், இந்நூலை அச்சிட்டு உதவிய Net Printers அச்சகத்தாருக்கும் என் உளங்கனிந்த நன்றி உரித்தாகுக.

Sutton
U.K

இராஜேஸ்வரி ஈஸ்வரஞானம்

அணிந்தரை

நீதிக் கதைகள் படிப்பது, பிள்ளைகளுக்குச் சொல்லிக் கொடுப்பது என்பது அருகிவருகிறது. மிருகங்கள் பேசுமா? நவீன உலகில் பிள்ளைகள் பழைய கதைகளை ஏற்பார்களா? என்றெல்லாம் கேள்விகள் எழுந்தவண்ணம் இருக்கின்றன. அப்படியான சூழலில், அறநெறிக் கதைகள் என்ற இந்த நூலை ஆசிரியர் திருமதி. இராஜேஸ்வரி ஈஸ்வரஞானம் வெளியிடுவது மகிழ்ச்சியைத் தருகிறது.

எந்த நாடு, எந்த மொழி என்ற பேதமின்றி இன்றும் சிறுவர்கள் விரும்புவது கதைகளையே. விஞ்ஞானம் வளர்ந்தாலும், புதிய கருவிகள் வந்துவிட்டாலும் பழமைக்கு இன்றும் வரவேற்பு உண்டு. இல்லையேல் தொலைக் காட்சிகளிலே மிருகங்கள் கதை சொல்லுவது போன்ற நிகழ்ச்சிகள் அழிந்துபோயிருக்கும்.

அன்பு, உண்மை, நேர்மை, பொறுமை, பேராசை தவிர்த்தல், கொடை, தன்னலம் மறுப்பு, ஒற்றுமை போன்ற அறநெறிகளை விளக்க ஆசிரியர் தமிழிலே முன்னர் இருந்த புராதன கதைகளைத் தொகுத்துள்ளார். நாம் படித்திருந்தாலும் மறந்துபோன கதைகள் இவை. வெளிநாடுகளில் வாழும் பெற்றோருக்கு இந்த நூல் மிகவும் பயன்படும். மக்களை பண்பானவர்களாக வளர்ப்பது பெற்றோர் கடன். அந்தப் பணியைச் சிறப்புடன் செய்யும் வகையில் இந்த நூல் அமைந்துள்ளது.

கதை இப்படி இருக்குமா? இதை நம்பலாமா? இக்காலத்துக்கு இது பொருந்துமா? என்று ஆராய்வதை விட இந்தக் கதை என்ன சொல்ல வருகிறது, அதிலே என்ன அறம் போதிக்கப்பட்டுள்ளது என்பதைப் பெற்றோர் சிந்தித்துப் பிள்ளைகளுக்குப் புகட்டினால் நம்முடைய வருங்கால சந்ததி வளமாக வளரும் என்பது எமது நம்பிக்கை.

இனி இந்நூலை தொகுத்து பிரசுரிக்கும் அம்மையாரைப் பற்றி சில வார்த்தைகள். இவர் ஈழ மண்ணில் தமிழ் ஆசிரியையாக பல ஆண்டுகள் அருஞ்சேவையாற்றி இப்போது ஐக்கிய இராய்ச்சியத்தில் வதிந்துள்ளார்.

திருக்குறள் அவரின் உயிர் மூச்சு. பட்டி தொட்டிகள் எங்கணும் திருக்குறள் பரவி மக்களை வளம்படுத்த வேண்டுமென்ற பேராவல் கொண்டு அயராது உழைப்பவர். யா/விக்கினேஸ்வரா கல்லூரி பழைய மாணவர் சங்கம் (பிரித்தானியக் கிளை) செயலாளராக ஆரம்ப காலம் தொடங்கி அரும் பணி ஆற்றிக் கொண்டிருக்கும் சமூக சேவையாளர். “விக்கினேஸ்வரம்” என்ற சங்க ஆண்டு மலரைப் பிரசுரிப்பதில் அச்சாணியாக இயங்கிக் கொண்டிருப்பவர். “இயற்கையோடு இணைந்த வாழ்வு” என்னும் அரிய நூலை எழுதி பிரசுரித்தவர். “மக்கள் தொண்டே மகேசன் தொண்டு” என்ற கூற்றுக்கு இலக்கணமாகத் திகழ்பவர். Sutton நகரில் வசிக்கும் தமிழ் மாணவர்களுக்குத் தமிழ் கற்பித்துக் கொண்டிருப்பவர். இன்னும் பல. இந்நூலை பெரியவர்கள் வாங்கிக் கற்றும் தங்கள் குழந்தைகளுக்கு கதைகளாகச் சொல்லிக் கொடுத்தும் அவர்களைக் கொண்டு வாசிப்பித்துக் கொண்டும் வந்தால் இந்த ஆசிரியரின் நல்ல நோக்கம் நிறைவு பெறும் என்று கூறி அமைகிறேன். நன்றி.

“எனைத் தானும் நல்லவை கேட்க அனைத்தானும்
ஆன்ற பெருமை தரும்”

குறள் - 416

வணக்கம்.

இங்ஙனம்,

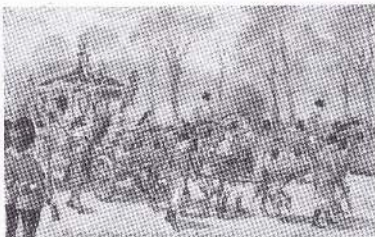
Bromley
UK

தம்பையா தில்லையம்பலம்
B. Sc (Hon)

சிபிச் சக்கரவர்த்தி

சிபிச்சக்கரவர்த்தி என்ற ஒரு மன்னன் ஒரு நாட்டை ஆண்டு வந்தான். அவன் எல்லா உயிர்களிடத்தும் அன்பாக இருந்தான். அவனுடைய ஆட்சியில் மக்கள் சந்தோஷமாக வாழ்ந்து வந்தனர். தன்னைத்தேடி வந்தவர்கட்கு இல்லை என்று கூறாமல் வாரி வழங்கினான்.

அவன் ஒரு நாள், தோட்டத்தில் உலாவிக் கொண்டிருந்தபோது புறா ஒன்று அவனுடைய கையிலே பயந்துகொண்டு வந்து நின்றது. அதனைத் துரத்திக்கொண்டு வேடன் ஒருவன் ஓடி வந்தான். புறாவைத் தன்னிடம் ஒப்படைக்குமாறு வேடன் கேட்டான். மன்னன் மறுத்தான். “வேடனே உனக்குப் புறாவைவிட நிறைய உணவு தருகிறேன். இதனை விட்டுவிடு” என்றான். ஆனால் வேடனோ, மறுத்து தனக்குப் புறாவே சிறந்த உணவு என்றும் அதனைத் தன்னிடம் ஒப்படைக்கும்படியும் வேண்டினான். மன்னன் மறுத்து, “நீ எதை வேண்டுமானாலும் கேள்” என்று கூறினான். வேடன், “மன்னா! உனது தொடையின் வலப்பக்கத்திலிருந்து இறைச்சியை வெட்டித் தந்தால், புறாவை விட்டு விடுகிறேன்” என்று கூறினான். சிபிச்சக்கரவர்த்தி மகிழ்ச்சியுடன் சம்மதித்தான். “புறாவின் எடையளவு தந்தால் போதுமானது” என்று வேடனும் சம்மதித்தான். மன்னன் தராசைக் கொண்டுவரச் செய்து தனது தொடையிலிருந்து இறைச்சியை வெட்டி வைத்தான். ஆனால் புறாவின் தட்டுத் தாழ்ந்து நின்றது. தொடர்ந்து தனது உடலிலுள்ள தசையை மன்னன் வெட்டி வைத்தான். ஆனால் புறாவின் தட்டு எப்பொழுதும் தாழ்ந்தே நின்றது. என்ன சோதனை? மன்னனுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. இறுதியில் தானே ஏறி நின்றான். அப்போது தட்டுக்கள் சமமாயின. அப்போது வேடனும் புறாவும் அங்கு இல்லை. வானத்திலிருந்து ஓர் அசரீரி கேட்டது. “மன்னா உன் அன்பின் தியாக உணர்வைக் காட்டவே நாம் வந்தோம். நீ என்றும் நலமுடன் வாழ வாழ்த்துகிறோம்” என்று வாழ்த்திய போது, மன்னன் முன்போல் குறை இல்லாத உருப்பெற்றுத் தட்டிலிருந்து இறங்கினான்.

“அன்பிலார் எல்லாம் தமக்குரியர் அன்புடையார்

என்பும் உரியர் பிறர்க்கு”

(குறள் 72)

அன்பு இல்லாதவர் எல்லாம் தமக்கே உரியது என்று வாழ்வார்கள். அன்புடையவர் தமது உடம்பையும் மற்றவர்க்குப் பயன்படக் கொடுத்து வாழ்வார்கள்.

அன்புதான் இன்ப ஊற்று. எல்லா உயிர்களிடமும்

அன்பாக இருக்க வேண்டும்.

SIBI

There lived a king by the name SIBI. He extended his love to all animate beings. During his reign, people lived in happiness. He never refused any help, when asked for by anyone. He donated in plenty to one and all.

One day, he was taking a walk in his garden. A Hunter was in pursuit of a pigeon. The pigeon alighted on the King's hand. The Hunter asked that the bird be given to him. The King refused. "Hunter, I will give you much more food than this bird. Leave it alone" said the King. But the Hunter did not agree as this was his delicious food. The King replied that the Hunter could ask for anything else. The Hunter said that if the King gave a portion of flesh from his right thigh, he would release the bird. The King gleefully agreed. The Hunter would be satisfied with a weight equal to the weight of the bird. Accordingly the King cut off flesh from his thigh and placed it on one side of the weighing scale. But it did not suffice. The King continued to cut off pieces of flesh from other parts of the body. Still the weight was not equal to that of the bird. So he placed himself on the scale. His total weight now equalled that of the bird and it balanced. He noticed that the Hunter and the bird were no more there. An ariel voice was heard from the sky. "We came to show to the world the power of love and your spirit of sacrifice. May you live long happily ever". So was the King blessed. He regained his original anatomical structure in its entirety.

Love

While the loving give their very bones to help others, the love-less live as if everything belongs to them. The loving are prepared to give even their body to others.

Kural 72

Love is the source of happiness.

We must love all living beings.

The loveless grasps all

கிரீசரம்பாள்

ஒரு கிராமத்தில் வறுமையினால் மக்கள் உண்ண உணவின்றிக் கஷ்டப்பட்டனர். குழந்தைகளும் பசியினால் வருந்தினர். அங்குள்ள ஒரு செல்வந்தன் குழந்தைகளுக்கு ஒரு நாளுக்கு ஒரு நேர உணவைக் கொடுக்க விரும்பி எல்லோரையும் கூப்பிட்டான். 'இன்றிலிருந்து உங்களுக்கு ஒரு நாளைக்கு ஒருமுறை உணவு வழங்கப்படும்' என்று கூறி பெட்டிகளில் உள்ள உணவை எடுத்துச் செல்லும்படி கூறினான்.

எல்லோரும் விழுந்தடித்து ஒருவர் மேல் ஒருவர் விழுந்து இடிபட்டு உணவை எடுத்துச் சென்றனர். ஆனால் ஒரு சிறு பெண் மாத்திரம் பொறுத்திருந்து எல்லோரும் எடுத்த பின் மீதியிருந்ததை எடுத்துச் சென்றாள். இவ்வாறே தினமும் மற்றவர்கள் எடுத்துச் சென்ற பின் பொறுமையாக இருந்து மீதியிருந்ததை அப்பெண் எடுத்துச் சென்றாள். ஒவ்வொரு நாளும் இதனைப் பார்த்திருந்த செல்வந்தன் ஒரு நாள் தனது சமையற்காரனை அழைத்து, மற்றைய மோதகங்களைப் பெரிதாகவும் ஒன்றை மட்டும் சிறிதாகவும் பிடித்து, சிறியதில் ஒரு தங்க மோதிரத்தை வைத்து உணவுப் பெட்டியில் வைக்கும்படி கூறினான். தினமும் நடப்பது போன்று மோதகங்களை மற்றவர்கள் முண்டியடித்து எடுத்துச் சென்றனர். அப் பெண் மீதியிருந்த சிறிய மோதகத்தை எடுத்துச் சென்றாள். அதை எடுத்துச் சென்று தாயிடம் கொடுத்து பிரித்து சாப்பிட முற்பட்ட போது தங்க மோதிரத்தைக் கண்டு எடுத்து உடனே தனவந்தன் வீட்டிற்குச் சென்றாள். தனவந்தனிடம் சென்று "ஐயா, உங்கள் தங்க மோதிரம் தவறுதலாக என்னுடைய மோதகத்தில் விழுந்துவிட்டது" என்று கூறி மோதிரத்தைத் திருப்பிக் கொடுத்தாள். தனவந்தன் சிரித்துக் கொண்டு, 'உனது பொறுமைக்காக நான் கொடுத்த பரிசு இது. அதுமட்டுமன்று உனது உண்மையான செயலுக்கு மேலும் பரிசு தருகிறேன்' என்று கூறி அவளுக்குத் தேவையான பணத்தைக் கொடுத்து, இப்படிப் பொறுமையாகவும் உண்மையாகவும் இருக்கும்படி வாழ்த்தி அனுப்பினான்.

Kirisambal

People were undergoing great deprivation and poverty rendered them foodless. Infants were suffering from hunger. A very rich person announced that he would give all children one meal per day and asked them to take away their share. All fell over each other to carry away their share. But a small girl waited patiently until the last and took what was left. This happened everyday. Noticing this, one day the rich man asked his cook to prepare only one (Mothakam) smaller in size than all others and kept a golden ring inside the small mothakam. As usual the children struggled to take the big ones as soon as possible.

Again the waiting girl took the remaining small one and gave it to her mother. When opened to consume, a golden ring was found. Without a second thought, she went to the house of the rich donor and told him that his ring had mistakenly fallen onto her mothakam. She wanted to return the ring. Smilingly the rich man told that this was the reward for her patience. He not only asked her to keep it but also gave money needed by her. He advised her to continue these sterling qualities of patience and integrity.

Patience

TO BEAR INSULT BEST, LIKE THE EARTH

WHICH BEARS AND MAINTAIN ITS DIGGERS – kural 151

Earth bears patiently and supports even those who cut and dig.
Likewise it is better to forgive even those who harass us.

பொறுமை

அகழ்வாரைத் தாங்கும் நிலம் போலத் தம்மை

இகழ்வார்ப் பொறுத்தல் தலை (குறள் 151)

தன்னை வெட்டி தோண்டினாலும் அதைப் பொறுத்து நிலம் எம்மைத் தாங்கி நிற்பது போல எம்மைத் துன்புறுத்துவோரையும் மன்னிப்பதே நன்று.

இரு பூனைகள்

இரு பூனைகள் பசியினால் ஓடித்திரிந்தன. அங்கும் இங்கும் ஓடி இறுதியில் ஓர் அப்பத்தை ஒரு வீட்டிலிருந்து எடுத்துக் கொண்டு வந்தன. அப்பத்தைப் பிரித்தபோது இருவருக்குமிடையில் சண்டை ஏற்பட்டது.

இருவரும் பசியுடன் சண்டை போட்டுக் களைத்த போது அருகில் ஒரு குரங்கு வந்து 'ஏன் சண்டையிடுகிறீர்கள்! நான் உங்கள் சண்டையைத் தீர்த்து வைக்கிறேன். என்ன விடயம்?' என்று கேட்டது. களைத்துப் பசியிலிருந்த பூனைகளுக்கு குரங்கின் ஆறுதல் வார்த்தை பிடித்திருந்தது. உடனே தமது பிரச்சினைகளைக் கூறி, சரிசமமாக அப்பத்தைப் பிரித்துத் தரும்படி கேட்டன. குரங்கு சந்தோஷமாக ஒரு தராசு எடுத்து வந்து அப்பத்தை இரண்டாகப் பிரித்துத் தராசில் போட்டது. தராசின் ஒரு பக்கம் தாழ்ந்து மறுபக்கம் உயர்ந்தும் இருந்தது. உடனே குரங்கு தாழ்ந்த பக்கத்திலிருந்து சிறிது அப்பத்தை எடுத்து தனது வாயிலிட்டு சாப்பிட்டது. இப்போது மறுபக்கம் தாழ்ந்தது. அந்தப் பக்கத்திலிருந்து சிறிது அப்பத்தைக் கிள்ளி வாயில் போட்டது. இப்படி மாறி மாறி தாழ்ந்த பக்கத்திலிருந்து சிறிது சிறிதாகக் கிள்ளி தன்னுடைய வாயில் போட்டுக் கொண்டிருந்தது. இறுதியில் ஒரு தட்டிலும் அப்பம் மீதி இருக்கவில்லை. பூனைகள் வெட்கித் தலை குனிந்து கொண்டு தமது பிரிவினையினால் தமக்குக்கிட்டிய உணவை தாம் உண்ண முடியாமல் போனதை இட்டுக் கவலை அடைந்து இனியாவது நாம் ஒற்றுமையாக இருக்க வேண்டும் என்று எண்ணிக் கொண்டு உணவைத் தேடி ஓடின.

Two Cats

Two cats were running about in hunger. After running hither and thither, they brought one hopper from a house. When trying to divide the hopper, a fight ensued. When they were fighting while being hungry, a monkey came and inquired as to why they were fighting. It volunteered to settle their problem. The tired and hungry cats were impressed with the monkey's words of consolation. The cats told their problem and sought the assistance of the monkey to divide the hopper equally. The happy monkey brought a scale and kept dividing two portions. But one was heavier than the other. So the monkey took a portion of the heavier piece and ate. Again the portions were not equal in weight. The monkey ate a portion. This process went on and on. At the end of it, there was nothing left of the hopper. Then only the cats realised their mistake and were sorry that because of their disunity, they could not eat at all. They resolved that they would henceforth be united and went in search of food.

நான்கு சகோதரர்

ஒரு குடும்பத்தில் நான்கு மகன்கள் இருந்தனர். எப்பொழுதும் ஒருவருக் கொருவர் சண்டையிட்டு, குடும்பத்தில் குழப்பத்தை உண்டுபண்ணி வந்தனர். இது தாய், தந்தையர்க்கு என்றும் கவலையைக் கொடுத்தது. தந்தை தனது சிநேகிதனுடன் கலந்து உரையாடினார். அவர் கூறியபடி, ஒரு நாள், பல தடிக்குச்சிகளை ஒன்றாகக் கட்டி வீட்டிற்கு கொண்டு வந்தார். தனது பிள்ளைகளைக் கூப்பிட்டு, 'இந்தத் தடிகளை உடைப்பவருக்குப் பரிசு வழங்கப்படும்' என்றார். நால்வரும் ஒவ்வொருவராக வந்து தடிக்கட்டை உடைக்க முற்பட்டனர்.

ஒருவராலும் முடியவில்லை. இறுதியில் தகப்பனார் கட்டுக்களை அவிழ்த்துவிட்டு, இனி உடையுங்கள் என்று கூறினார். அவர்கள் தனித்தனி இருந்த தடிகளை இலகுவாக உடைத்தனர். தந்தை "பிள்ளைகளே பார்த்தீர்களா! தடிகள் ஒன்றுபட்டிருந்த போது உங்களால் அதை முறிக்க முடியவில்லை. அவைகள் தனித் தனியாக்கப்பட்டபோது இலகுவில் முறித்தீர்கள். இது உங்களுக்கு ஒரு பாடமாக இருக்க வேண்டும். எப்போதும் ஒற்றுமையாக இருந்தால் உங்களை ஒருவரும் அழிக்க முடியாது. எனவே ஒற்றுமையாக வாழுங்கள்' என்று கூறினார்.

“அடம்பன் கொடியும் திரண்டால் மிடுக்கு.”

Four Brothers

There were four sons in a family. They always fought with each other and disrupted domestic life. This caused eternal worries to the parents. Father consulted an intimate friend. In terms of his advice, he brought home a bundle of wooden stumps. He asked his sons to break the bundle. Tried as they could, they could not break. Then the father untied the bundle into separate stumps. Now he asked them. They could easily break the individual stumps. Then the father observed as follows: "See, when the stumps were together, you could not break it. But when separated, it was easy. This should serve as a lesson to you all. No one can destroy you when united. So learn to be united"

United we stand-divided we fall

Unity ensures good life.

வேடனும் பறவைகளும்

வேடன் ஒருவன் காட்டில் வேட்டைக்காக வலையை விரித்து, தானியங்களை அதன் மேல் போட்டுவிட்டுக் காத்திருந்தான். பறவைக் கூட்டம் ஒன்று தானியங்களைக் கண்டதும் சந்தோஷமாக வலையினுள் இறங்கின. இறங்கியபின்னரே அவைகள் ஆபத்தைத் தெரிந்து கொண்டன. அவை அந்த வலையிலே சிக்கின. சிக்கியதால் எல்லாப் பறவைகளும் பயந்து கத்தின. அக்கூட்டத்தில் பெரிய பறவை “நாம் கத்துவதில் பயனில்லை. எல்லோருமாக ஒன்று கூடி வலையைத் தூக்கிக் கொண்டு பறப்போம்.” என்றது, எல்லாப் பறவைகளும் அதற்கு உடன்பட்டு வலையைத் தூக்கிக்கொண்டு பறந்து சென்றன. வேடன் பறவைகளைத் துரத்திக் கொண்டு ஓடினான்.

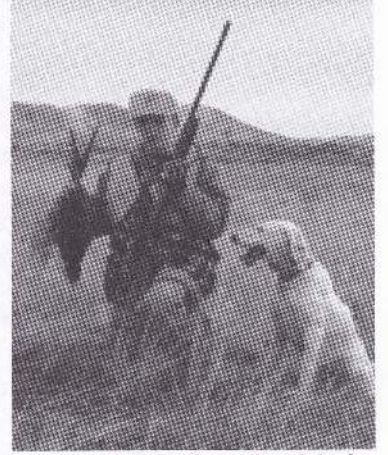
வழியில் கண்ட அவன் சிநேகிதன் “ஏன் பறவைகளைத் துரத்திக் கொண்டு ஓடுகிறாய் உன்னால் அவைகளைப் பிடிக்க முடியுமா? என்று கேட்டான். வேடன் வலையில் ஒரு பறவை மட்டும் இருந்தால் என்னால் முடியாது. பல பறவைகளிலிருப்பதனால் என்னால் இவைகளைப் பிடிக்க முடியும்” என்று கூறிக் கொண்டு பறவைக் கூட்டத்தை நோக்கி ஓடிக் கொண்டிருந்தான்.

பறவைகள் சிறிது நேரம் ஒன்றாகப் பறந்து கொண்டிருந்தன. மாலை நேரம் நெருங்க நெருங்க ஒவ்வொன்றும் தான் தன்னுடைய கூட்டை நோக்கிப் போக வேண்டும் என்று சிந்தித்தன. பறவையின் கூடுகள் வெவ்வேறு திசையில் இருந்ததினால் பறவைகள் மூலைக் கொன்றாக இழுபடத் தொடங்கின.. அவர்களது ஒற்றுமை குலைந்து, தான் என்ற எண்ணம் மேலோங்கியது. இதனால் வலையைக் கொண்டு பறக்க முடியவில்லை. பறவைகள் களைத்து வலையுடன் விழுந்தன. பின்னால் ஓடி வந்துகொண்டிருந்த வேடன் இலகுவில் எல்லாப் பறவைகளையும் பிடித்துக் கொண்டான். பறவைகள் தமது ஒற்றுமையின்மையினால் வேடனுக்கு இரையாகின. ஒற்றுமையாக எதைச் செய்தாலும் வெற்றி கிட்டும். ஒற்றுமை இல்லாவிடில் எல்லோர்க்கும் கேடே.

A Hunter and The Birds

A hunter with a view to hunt, spread a net with grains. As he was waiting, a flock of birds gleefully settled on the net. Soon they realised they were trapped. They screamed in fear. One bird realised that no purpose can be served by crying. So it said, "Let us all together lift the net and fly". All agreed and flew away with the net. The hunter chased them as they flew.

On the way a friend asked as to why he was running after the birds and whether it was possible for him to catch the birds. The hunter replied that if there was only one bird, he would not be able to catch but as there were many, it would be possible to catch them.

For a little while, the birds were flying united. As dusk drew close, every bird was thinking of going to its respective nest. As nests were in different places, the birds began pulling in different directions. The idea of the "Self" overwhelmed the sense of unity. As a result the net could not be carried further and the tired birds fell with the net. The chasing hunter could easily capture the birds. Due to disunity, the birds became fodder to the hunter.

ஈன்றாள் பசிகாண்பான் ஆயினும் செய்யற்க
சான்றோர் பழிக்கும் வினை.

குறள் - 656

தன்னைப் பெற்ற தாயின் பசியைக் கண்டு வருந்தும் வறியனாயினும்
அத்தாயின் பசியை தணித்தற் பொருட்டு அறிவுடையோர் பழிக்கும்
வினைகளை ஒருவன் செய்யாதொழிக.

“கொக்கென்று நினைத்தாயோ கொங்கணவா?”

ஒரு முனிவர் தன் சித்திகள் அதிகரிக்கவேண்டும் என்று நீண்ட காலமாக காட்டினுள்ள மரத்தின் கீழ் நிஷ்டையில் இருந்து கடவுளை வணங்கினார். நீண்டகாலமாக இருந்தபடியினால் களைப்புற்று இருந்தார். அப்போது மரத்திலிருந்த கொக்கு ஒன்று அவர்மேல் எச்சமிட்டது. முனிவருக்குக் கோபம் வந்தது. கோபத்துடன் கொக்கை நிமிர்ந்து பார்த்தார். கொக்கு உடனே எரிந்து வீழ்ந்தது. முனிவருக்கு அளவு மீறிய கர்வம் வந்தது. தனது தவவலிமையை எண்ணிப் பெருமை கொண்டார். அவர் தனது பசியைப் போக்குவதற்காக கிராமத்தை நோக்கிப் போனார். முதலில் ஒரு சிறு குடிசை தென்பட்டது. வாசலில் நின்று கூப்பிட்டார். சிறிது நேரம் அவர் காத்திருக்க வேண்டியிருந்தது. சிறிது நேரத்தின்பின் ஒரு பெண்மணி வந்தார். காத்து இருந்ததால் அவருக்கு கோபம் வந்துவிட்டது. முனிவர் கோபத்துடன் சிவந்த கண்களால் அப்பெண்மணியைச் சுட்டுவிடுவதுபோன்று பார்த்தார். அப் பெண்மணி சிரித்துக் கொண்டு, “கொக்கு என்று நினைத்தாயோ கொங்கணவா?” என்று கேட்டார். முனிவரின் கோபம் பறந்து போய் பயம் வந்தது. “கொக்கை நான் எரித்த விடயத்தை எப்படி நீ அறிந்தாய்” என்று கேட்டார். “நான் இதற்கு விளக்கம் சொல்ல முடியாது. பக்கத்திலுள்ள குடிசையில் ஒரு சிறுவன் வசிக்கிறான் அவனிடம் போய்க் கேள்” என்று அப்பெண் அனுப்பி வைத்தார்.

முனிவர் சிறுவனின் குடிசைக்குச் சென்று சிறுவனை அழைத்தார். சிறுவன் தனது தாய் தந்தைகட்கு வேண்டிய உதவிகளைச் செய்து முடித்த பின் வந்து “உங்கள் வினாவுக்கு என்னிலும் பார்க்க பக்கத்திலுள்ள இறைச்சிக் கடைக்காரர் பதில் கூறுவார். அங்கு போய் உமது சந்தேகங்களை நீக்கிக் கொள்ளும்” என்று கூறினான்.

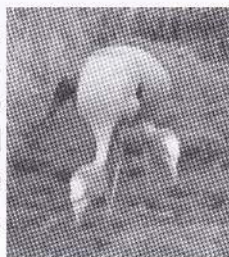
முனிவர் ஆச்சிரியத்துடன், தனக்கு நடந்தவைகள் எப்படி இச்சிறுவனுக்குத் தெரிந்தது என்று எண்ணிக்கொண்டு இறைச்சிக் கடையை நோக்கிப் போனார். இறைச்சிக் கடைக்காரர் முனிவரைக் கண்டதும், “வாருங்கள்! சிறிது நேரம் அதில் அமர்ந்து கொள்ளுங்கள். எனது வேலை முடிந்ததும் உங்கள் கேள்விகட்கு விடை அளிக்கிறேன்” என்றார். முனிவர் அமர்ந்தார். கடைக்காரர் அமைதியாக சிறிது நேரத்தில் தனது வேலைகளை முடித்துக் கொண்டு முனிவரிடம் வந்து, “ஐயா முதலில் நீங்கள் கண்ட பெண் தனது நோயாளியான கணவனை கண்ணும் கருத்துமாகப் பார்த்துக் கொண்டு கடவுளை வீட்டிலிருந்து கொண்டே நினைக்கின்றாள். அவள் தனது கடமைகளை ஒழுங்காகச் செய்ததில் மெய்ஞ்ஞானம் பெற்று நீங்கள் கொக்கைச் சுட்டெரித்ததை அறிந்து கொண்டாள். அவளுடைய எண்ணங்கள் நல்லதாகவும் வலிமையானதாகவுமிருந்தன. அதே போன்று அடுத்து நீங்கள் சந்தித்த சிறுவனும் தன் கண் தெரியாத தாய், தந்தையரை எப்போதும் கவனித்துக் கொண்டு தன் கடமைகளைச் செய்கின்றான். இதனால் இறைவன் அவனுக்கும் ஞானத்தைக் கொடுத்தான்.

இப்போது என் தொழிலைப் பாருங்கள். இறைச்சி விற்பது எனது தொழில். எனது வேலையை இறைவனுக்கு அர்ப்பணித்துக்கொண்டு எனது கடமைகளைச் செய்கின்றேன். ஒவ்வொருவரும் தனக்கென உள்ள கடமைகளை ஒழுங்காகவும் உண்மையாகவும் செய்து கொண்டால் தவம் தேவையில்லை. கடவுள் வீட்டிலேயே எமக்கு உதவி செய்வார்” என்று கூறினான். முனிவர் செருக்கற்று உண்மையை உணர்ந்து திருந்தினார்.

Am I a mere crane?

A Rishi with a view to attaining further spiritual power, was seated below a tree and meditated for a long time. Due to the long duration of time in a seated posture, the Rishi was fatigued. Then a dropping of a bird-crane fell on him. The Rishi looked up in anger. Instantly, the crane was burnt. The Rishi felt proud of his miraculous power. He went towards the village to satisfy his hunger.

He saw a small cottage. He called for the inmates. A little later, a lady came with some food. As he had to wait for some time, the Rishi became angry. With reddish eyes, he looked at her as if he was going to burn her. Smilingly, she asked whether he thought whether she was a mere crane. Now the Rishi's anger turned into fear. "How did you know that I burned a crane?", asked the rishi. She replied that it was not for her to explain and asked him to inquire from the boy residing in the adjacent cottage.

When the Rishi called for the boy, the boy was engaged in his service to his parents. On completion of his duties, he came out and told that the nearby butcher was more capable of explaining than himself. He advised the Rishi to meet the butcher.

Surprised as to how the boy knew his experiences, the Rishi went towards the butcher's shop. The butcher welcomed the Rishi and asked him to wait until he finished his work. The rishi patiently waited.

The butcher after finishing his work told as follows:-

"Sir, the lady whom you met is scrupulously looking after her ailing husband. As she performs her duties to perfection and praying to God she had become enlightened. So she could know that the bird was burnt. Her thoughts are firmed and beneficial. In the same manner, the boy is looking after his blind parents. He performs his duties with a sense of responsibility and love to the complete satisfaction of his parents. So God has blessed him with wisdom. Now my work is to sell meat. I have dedicated my efforts to God and doing my duties. If everyone discharges his/her duties entrusted to him/her sincerely, truthfully and perfectly, he/she need not do penance. God will bless him/her at his/her home". The Rishi became cleansed of arrogance and returned realising the truth.

அரிச்சந்திரன்

இந்தியாவிலுள்ள அயோத்தியை ஆண்ட மன்னன் அரிச்சந்திரன். இவன் ஒருபோதும் பொய் பேசியதில்லை. அவன் சத்தியத்தின் பிறப்பிடமாக விளங்கினான். அவனுடைய உண்மையை உலகிற்கு வெளிப்படுத்துவதற்காக விசுவாமித்திரர் என்ற முனிவர் தேவலோகத்திலிருந்து மண்ணுலகத்திற்கு வந்தார். அரிச்சந்திரனின் முன் சென்று முனிவர், தனக்கு யாகம் செய்வதற்குப் பொருளுதவி செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டார். முனிவர் கேட்ட பொருள்களைத் தருவதற்கு மன்னன் உடன்பட்டான். முனிவர் இப்போது பொருள் வேண்டாம், நான் திரும்பி வந்து கேட்கும்போது தரவேண்டும் என்று கூறிச் சென்றார். முனிவர் தமது தவ வலிமையினால் மன்னருக்கு பல வழிகளிலும் துன்பத்தைக் கொடுத்தார். ஆனாலும் மன்னன் உண்மை பேசுவதிலிருந்து தவறவில்லை. மன்னனுக்கு முனிவர் மேலும் பல வழிகளிலும் துன்பத்தைக் கொடுத்தார். ஆனால் மன்னன் உண்மை பேசுவவனாகவே இருந்தான். முனிவர் ஒருநாள், “நீ பொய் சொன்னால் உனது துன்பங்கள் போகும்” என்று கூறினார். ஆனாலும் அரிச்சந்திரன் பொய் பேசமாட்டேன் என்று மறுத்தான். சிறிதுசிறிதாக அவனுடைய பொருள்கள் எல்லாம் போய், மனைவி மகனுடன் தனித்திருந்தான். அப்படி கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்தபோது மன்னன் முன் முனிவர் தோன்றி, “நீ முன்பு கூறியது போன்று, எனக்குப் பொருள் தரவேண்டும்” என்று கேட்டார்.

அரிச்சந்திரன் உடனே, தனது மனைவியையும் மகனையும் ஒரு செல்வந்தனுக்கு அடிமையாக விற்று முனிவருக்குரிய பொருளைக் கொடுத்தான். முனிவனின் கட்டளைப்படி சுடுகாட்டைப் பாதுகாத்துக் கொண்டிருந்தான். அரிச்சந்திரன் மனைவியும் மகனும் செல்வந்தன் வீட்டில் அடிமையாக வேலை செய்து கொண்டிருந்தார்கள். ஒருநாள் மகன் புல்லு வெட்டச் சென்றபோது பாம்பு கடித்து இறந்து போனான். இறந்த மகனைத் தூக்கிக் கொண்டு அழுதபடி சுடுகாட்டை நோக்கி மனைவி சந்திரமதி சென்றாள். அங்கு மகனின் உடலை நெருப்பிலிடச் சென்றபோது, அங்கு காவலாக இருந்த அரிச்சந்திரன் வந்து, “உடலைக் கொளுத்துவதற்குரிய பணத்தைத் தந்தால் மட்டுமே இங்கு உடல் எரிக்க முடியும். நீ இப்படிப் பணந்தராது செய்வது குற்றம்” என்று கோபத்துடன் பேசினான்.

மனைவி, “ஐயா நான் ஓர் அடிமை. என்னிடம் ஒரு சிறு காசும் இல்லை. என்னால் பணந்தர முடியாது.” என்று கெஞ்சினாள். அரிச்சந்திரன் அவளைப் பார்த்து, “காசு இல்லையென்றால் உன் கழுத்திலிருக்கும் தாலியைக் கழற்றித் தா!” என்று கேட்டான். அவள் திகைத்து, தன்னுடைய கணவனுக்கன்றி மற்றவர்களுக்குத் தெரியாத இந்த தாலி எப்படி இந்தப் புலையனுக்குத் தெரிந்தது என்று கவலைப்பட்டு, “இது என்னுடைய கணவனுக்குரியது. அவருக்கு மட்டும் தெரிந்தது, நீ எப்படி அறிவாய்?” என்று கேட்டாள். இப்போது வந்திருப்பது தன் மனைவியும் மகனும் என்று அரிச்சந்திரன் புரிந்து கொண்டான். அழுது கதறினான். அப்போதும் முனிவன் ஒரு பொய் கூறும்படி கேட்டான். அவன் மறுத்தான். அவனது திடமனதை மெச்சி அவனுடைய அரசையும் இறந்த மகனையும் மீட்டு, பழையபடி அவனுடைய பொருள்களையும் கொடுத்து முனிவர் அவர்களை வாழ்த்திச் சென்றார். அரிச்சந்திரனுடைய நேர்மையினால் இன்றும் அவனுடைய பெயர் நிலைத்து நிற்கிறது.

உனக்கு தெரிந்தது உண்மை இறைமை

Arichandran

Arichandran was the king of Ayothya in India. He never told a lie. He was an embodiment of truth. A rishi (a sage) – Visuvamiththirar came down to this world from the world of the Devas so as to show the world the true nature of Arichandran.

The Rishi asked for financial help to do penance. The King agreed. The Rishi said that he was not in immediate need but to give when he asked for it. The Rishi's spiritual power enabled him to create many problems to the King. But come what may, the King always spoke the truth. Despite continuous problems, the King never deviated from his chosen path of truth. One day the Rishi said that if the King told just one lie, all his sufferings would vanish. The King refused. After losing all his possessions, the King was left with his wife and son. While in such an unenviable situation, the Rishi asked for the help the King promised earlier.

Arichandran sold his wife and son as slaves to a wealthy person and obliged the Rishi with the required help. When this was found inadequate, the King himself became a slave to a cremator. On the order of the cremator, he was guarding the burial ground.

The wife and son of Arichandran were working as slaves to the rich person. One day when the son was cutting grass, he was bitten by a snake and died. Crying, Chandramathy, the mother, carried the child to the crematorium. When she was about to set fire to the corpse, Arichandran, the guardian, refused to allow her to set fire to the corpse until and unless the duty is paid as otherwise it will be an offence. Chandramathy pleaded that she was a slave and could not afford even a cent. Then Arichandran asked that she removed the "THALI" (nuptial knot) and gave it to him towards the cremation fee. She was shocked and worried as to how he could see the Thali which could be seen only by her husband and that it belonged to her husband. Then only Arichandran realised that it was his wife who had their dead son's body. He cried. At that moment, the Rishi asked him to tell a lie saying it would resolve his problem. Still Arichandran refused. The Rishi lauded Arichandran's integrity and firmness, blessed him and gave back all the lost possessions. His truthfulness earned him a permanent place in history.

TRUTH IS GOD

சிங்கமும் எலியும்

ஒரு காட்டில் ஒரு சிங்கம் வசித்தது. அதனைக் கண்டு மற்றைய மிருகங்கள் பயத்தால் ஓடி ஒளிந்து கொள்ளும். இதனைப் பார்த்துச் சிங்கத்துக் கர்வம் அதிகம் வந்துவிட்டது. தானே இக்காட்டு மன்னன் என்று இறுமாப்புடன் வாழ்ந்து வந்தது.

ஒரு நாள் சிங்கம் தூங்கிக் கொண்டிருந்தது. அருகில் பொந்தில் இருந்த சுண்டெலி சிங்கம் என்று தெரியாமல் சிங்கத்தின் மேல் ஏறி விளையாடியது. இதனால் தூக்கம் கலைந்த சிங்கம் கோபத்துடன் எலியைப் பார்த்து முறைத்தது. சுண்டெலி நடுங்கியது. பயந்து கொண்டு “மன்னிக்கவும், தெரியாது பிழை செய்துவிட்டேன்” என்று கூறியது. எலியைப் பார்த்த சிங்கத்திற்கு சிரிப்பு வந்தது. ‘மன்னித்தேன். தப்பி ஓடிவிடு’ என்று சிங்கம் சொன்னது. எலி சந்தோஷத்துடன், “நன்றி ஐயா, என் உயிர் தப்பியது. உங்கள் தயை. எனவே எப்போதும் இந்த உதவியை நான் மறக்கமாட்டேன். எப்போதும் உங்களுக்கு உதவ முடியுமானால் நான் உதவுவேன்” என்று கூறிக் கொண்டு ஓடி மறைந்தது. சிங்கம் எலியை ஏளனமாகப் பார்த்து, “இச்சிறு எலி எனக்கு உதவுகிறேன் என்கின்றது. இதனால் எனக்கு என்ன செய்ய முடியும்?” என்று நினைத்தது.

சில நாள்கள் கழிந்தன. சிங்கம் உணவு தேடிச் சென்ற பொழுது, வேடன் விரித்த வலையில் சிக்கிக் கொண்டது. சிங்கம் வலையிலிருந்து வெளி வர முடியாமல் கோபத்தில் கர்ஜித்தது. காடே அதிர்ந்தது. பொந்திலிருந்த எலிக்கு இந்தச் சத்தம் கேட்டு ஓடி வந்து பார்த்தது. சிங்கம் வலைக்குள் இருந்ததைக் கண்டு கொண்டது. தனக்கு உதவிய சிங்கம் என்று எண்ணிக் கொண்டு ஓடி வந்து வலையைத் தனது கூரிய பற்களால் வெட்டி வெட்டி வலையை அறுத்துவிட்டது. சிங்கம் வெளியில் வந்து எலிக்கு நன்றி கூறியது. தனது கர்வத்தை அடக்கிக் கொண்டு எலியுடன் சிநேகிதமாக இருக்க விரும்பியது.

நன்றி மறவேல்

நன்றி மறப்பது நன்றன்று நன்றல்லது
அன்றே மறப்பது நன்று - குறள் 108

நன்மை செய்தவர்களை மறக்கக் கூடாது. நன்மை செய்யாது
தீமை செய்தவர்களையும் உடனே மறந்து விடுவது நல்லது.

The Lion and The Mouse

There lived a lion in a forest. Other animals took to their heels and hid themselves at the very sight of the lion. So the lion lived haughtily, convinced that it was the king of the forest.

One day the lion was asleep. A mouse, without knowing that it was a lion, was happily playing about on the back of the lion. As its sleep was disturbed, the lion stared at the mouse with anger. The trembling mouse said "Excuse me, unintentionally I have made this mistake". The lion could not help laughing. The lion said, "You are excused, run and find another place". The surviving mouse said, "I will never forget your kindness and wait for my turn to return it if and when possible". So saying the mouse disappeared. The lion looked at the mouse with scorn as it thought how could the tiny mouse help him.

Days passed by. One day, when the lion went in search of food, it was trapped in a net spread by a hunter. Despite repeated efforts, the lion could not come free itself. It roared in anger. There was tremor in the forest. The mouse which was in its small pit rushed out hearing the roar. It found that the lion was trapped. Remembering the help by this particular lion, the mouse using its sharp teeth cut the net into pieces. The lion came out and thanked the mouse. Abandoning its arrogance, it preferred to be a friend of the mouse.

A GOOD TURN DESERVES ANOTHER GRATITUDE

***To forget a good turn is not good and good it is
to forget at once what isn't good – kural 108***

Those who have done good should not be forgotten. It is well and good to forget at once those who did a bad turn without doing any good.

விறகு வெட்டி

விறகு வெட்டி ஒருவன் இருந்தான். அவன் காட்டில் சென்று விறகுகளை வெட்டி பக்கத்திலுள்ள சந்தையில் விற்று தன்னுடைய குடும்பத்தைப் பாதுகாத்து வந்தான். தன் தொழிலிலும் கடவுளிடமும் நம்பிக்கையுள்ளவன். நல்ல ஒழுக்கத்துடன் இன்பமாக வாழ்ந்து கொண்டிருந்தான்.

ஒரு நாள் விறகு வெட்ட மரத்தில் ஏறி விறகு வெட்டிக் கொண்டிருந்தான். கை தவறி அயலிலுள்ள குளத்தில் கோடரி விழுந்துவிட்டது. இறங்கிக் குளத்தில் தேடிக் களைத்துப் போனான். தரையில் இருந்து கொண்டு “கடவுளே! ஏன் என் கோடரியைப் பறித்துக் கொண்டாய். நான் ஒரு தீங்கும் ஒருவருக்கும் செய்யவில்லையே. இனி எப்படி நான் என் குடும்பத்தைப் பாதுகாப்பேன்?” என்று கடவுளை மன்றாடிக் கொண்டிருந்தான். அவனுடைய அழுகையைக் கேட்ட ஒரு தேவதை அவன் முன் தோன்றி, “ஏன் அழுகிறாய்?” என்று கேட்டது. அவன் “தாயே எனது கோடரி இக்குளத்தில் விழுந்துவிட்டது. நான் எவ்வளவு முயன்றும் எடுக்கமுடியவில்லை. நான் எப்படி என் குடும்பத்தைப் பாதுகாக்கப் போகிறேன் என்று புரியவில்லை” என்றான். தேவதை உடனே, ‘கவலைப்படாதே, நான் தேடித் தருகிறேன்.’ என்று கூறிக் கொண்டு குளத்தில் இறங்கித் தேடினாள். முதலில் தங்கத்தினால் ஆன ஒரு கோடரியை எடுத்துக் காட்டினாள். விறகு வெட்டி, “இல்லை, இல்லை இது என்னுடையது இல்லை” என்று மறுத்தான். திரும்பவும் தேவதை குளத்தில் இறங்கி வெள்ளியினால் ஆன கோடரியை எடுத்துக் காட்டினாள். அதுவும் தன்னுடையதில்லை என்று விறகுவெட்டி மறுத்தான். திரும்பவும் தேவதை உட்புகுந்து அவனுடைய கோடரியை எடுத்துக் காட்டினாள். விறகு வெட்டி சந்தோஷத்துடன், “இது தான் என்னுடைய கோடரி, நன்றி தாயே” என்று வாங்கினான். தேவதை, “நல்லது உனது நேர்மைக்கு தங்க, வெள்ளிக் கோடரியையும் நீயே வைத்துக் கொள்” என்று கூறி மறைந்தது. விறகு வெட்டி கடவுளின் அருளை நினைந்து கொண்டு சந்தோஷமாக வீடு திரும்பினான்.

நேர்மை

எல்லா விளக்கும் விளக்கல்ல சான்றோர்க்கு
பொய்யா விளக்கே விளக்கு.

உலகிலுள்ள புறஇருளை நீக்கும் விளக்குகள் நிலையில்லாதவை. எமது அக இருளை விலக்கும் விளக்கு நேர்மையாக வாழ்தலே யாகும்.

Wood Cutter

There lived a wood cutter. He supported his family by selling in the nearest market the wood hewed in the forest. He believed in God and had confidence in his profession. He lived virtuously and happily.

One day, when he was cutting wood from a tree that he had climbed, his axe accidentally fell into the adjacent pond. He was tired of searching for it in the pond. Seated by the bank of the pond, he prayed to God. "I have wronged none. Why did you deprive me of my axe. How shall I look after my family?" An Angel, hearing his plea, appeared before him and asked as to why he was crying. He replied, "My axe had fallen into the pond. Tried as I could, but to no avail. I am clueless as to how I am going to support my family". The Angel, asking him not to worry, searched for the axe inside the pond. First the Angel showed an axe made of gold. The woodcutter dis-owned it. After another search, the Angel showed a silver axe. Again he refused owner-ship. At last the angel showed the woodcutter his axe which he admitted to be his own and happily thanked her. The Angel praised his truthfulness and said, "As a reward for your integrity, I am donating the gold and silver axes as well." So saying, the Angel disappeared. The woodcutter returned home in happiness thinking of God's grace.

HONESTY IS THE BEST POLICY

HONESTY

All lights are not lights – to the wise

The only light is truth - 299

The light that makes darkness disappear in this world is impermanent. It is righteous living that is the real light that can cause the disappearance of the darkness within.

பொன்னியும் அல்லியும்

ஒரு மலைப் பகுதியில் இரண்டு வேடுவக் குடும்பங்கள் சிறு குடிசை கட்டி வாழ்ந்தார்கள். ஒரு குடிசையிலே பொன்னி என்னும் அழகிய பெண்ணும், வேடன் வீரனும் வாழ்ந்தார்கள். மற்றைய குடிசையில், அல்லி என்ற பெண்ணும் முருகன் என்ற வேடனும் வசித்து வந்தார்கள். பகலில் வேட்டையாட வெளியில் இரு வேடர்களும் சென்று விடுவார்கள். பெண்கள் இருவரும் வீட்டு வேலைகளைச் செய்து வீட்டைப் பாதுகாத்தனர்.

ஒரு நாள் அந் நாட்டு மன்னன் வேட்டையாட வந்தான். காட்டில் தனது படைகளைத் தவற விட்டு, தனியாகக் காட்டில் அலைந்து களைத்து, முதலில் தெரிந்த குடிசையை நோக்கி வந்து “தாயே எனக்குத் தாகமாக இருக்கிறது. தண்ணீர் தர முடியுமா?” என்று கேட்டான். உள்ளிருந்த அல்லி வெளியில் வந்து பாராமலே, கோபத்துடன், “இங்கு தண்ணீர் இல்லை. அயலிலுள்ள குடிசைக்கு சென்று கேள்” என்று அதட்டினாள். மன்னன் அடுத்த குடிசைக்கு சென்று தண்ணீர் கேட்டான் உடனே பொன்னி ஓடி வந்து தண்ணீர் கொடுத்து, “ஐயா, மிகவும் களைத்துப் போயிருக்கிறீர்கள். பசியுடன் இருப்பதாகத் தெரிகின்றது. சிறிது கஞ்சி இருக்கின்றது. அதனைக் குடித்துக் களைப்பாறிச் செல்லுங்கள்” என்று கேட்டாள். மன்னருக்குப் பெரிய சந்தோஷம். குடிசையானாலும், இருக்க சிம்மாசனம் இல்லாதுவிட்டாலும் அவளது அன்பான உபசரிப்பினால் அத்திண்ணையில் அமர்ந்து சிரட்டையில் கிடைத்த கஞ்சியை வாங்கிக் குடித்து மகிழ்ந்து இளைப்பாறினார். சிறிது நேரம் சென்றதும் பொன்னியிடம் விடை பெற்றுச் சென்ற மன்னன் தன் நாட்டிற்குச் சென்று பொன்னும் பொருள்களையும் கொடுத்து அனுப்பினான். பொருள்களைப் பெற்ற பொன்னியும் கணவனும் இன்புற்றனர். பக்கத்திலிருந்த அல்லி நடந்ததை அறிந்து வெட்கமும் துக்கமும் பட்டாள். தனது அகந்தையினால் தனக்குக் கிடைக்க இருந்தவற்றை பொன்னி பெற்றுக் கொண்டாளே என்று கவலைப்பட்டாள்.

இனிய சொற்கூறல்

முகத்தான் அமர்ந்துஇனிது நோக்கி அகத்தானாம்

இன்சொல் லினதே அறம் குறள் 93

முகத்தில் இனிமை சேர உள்ளமும் இனிமையுடன் சேர்ந்து இனிய சொற்களைக் கூறுவதே அறமாகும்.

Ponni and Alli

Two Hunter families were residing in huts in a mountainous region next to each other. In one hut lived the hunter named Veeran and Wife Ponni. A beautiful woman of good conduct. In the other hut lived a hunter named Murugan and his wife Alli. During day time the Hunters leave home to hunt. The wives remain at home performing household duties and safe guarding the huts.

One day a king came to the forest to hunt. He had lost contacts with his army and became isolated. He lost his bearings and became very tired and thirsty. He saw a hut and walked towards it, thinking that he would get some help. He asked for water as he was very thirsty. Alli, who was inside, angrily denied having water and admonished him to inquire from the adjoining hut. When the king did so, Ponni obliged him with water.

She further said, "Sir, you look very tired and hungry. I have a little Kanchy (a starchy liquid drained off cooked rice). Why not drink it and rest for a while". The king was very pleased. Though a hut without a throne, the king responded to her kind hospitality by drinking the 'Kanchy' off a coconut shell and rested. After a little while, he bid farewell to Ponni and returned to his palace. No sooner he reached his palace, he sent gifts to Ponni. Veeran and his wife Ponni were delighted at the receipt of gifts. Alli, who was near by, felt sorry and was ashamed because of her insensitiveness, Ponni got what should actually have been got by Alli.

Real Charity is a smiling welcome

and sweet words heart felt

Mouthing kind and heart felt words

with a smiling face is a real charity.

தேவனின் பணப்பை

தேவன் ஒரு செல்வந்தன். நல்ல செயல்கள் ஒன்றுமே தெரியாது. பணத்தின்மேல் ஆசையுள்ளவன். தான் மட்டுமே செல்வந்தனாக இருக்கவே விரும்புவான். வியாபார நோக்கமாக வெளியிடத்திற்குச் சென்றான். அங்கு அவனது பணப்பையைத் தொலைத்து விட்டான். தனது பணப்பையை எடுத்துத் தருபவர்க்கு ஆயிரம் ரூபாய் தருவதாக அறிவித்தான்.

நேர்மையான சிவன் இந்தப் பணப்பையைக் கண்டெடுத்தான். பணப்பையையும் கொண்டு செல்வந்தன் வீட்டிற்குச் சென்று பணப்பையைக் கொடுத்தான். செல்வந்தன் தேவனுக்கு சொன்னபடி பணம் கொடுக்க விரும்பவில்லை. தந்திரமாக தனது பணப்பையைத் திறந்து பார்த்துவிட்டு, 'எனது பையில் பத்தாயிரம் (10,000) ரூபாய் இருந்தது. இப்போது 9000 ரூபாயும் ஒரு மணியும் தான் இருக்கிறது. எனவே மணியையும் மீதிப்பணத்தையும் கொண்டு வா' எனச் சிவனை விரட்டி அனுப்பினான். தேவன் தன்னைக் கள்வன் என்று விரட்டியடித்தது சிவனுக்கு மனத்தை வருத்தியது. நீதிபதியிடம் சென்றான்.

நீதிபதி செல்வந்தன் தேவனையும் சிவனையும் அழைத்து விசாரித்தார். விசாரணை நடைபெற்றது. நீதிபதி நேர்மையானவர், அறிவுடையவர். செல்வந்தனின் கபடநாடகத்தைப் புரிந்து கொண்டு நீதிபதி, "தேவன், இது உனது பணப்பையல்ல. உனது மணியும் இல்லை. பணமும் குறைவாகவுள்ளது. அதனால் உனது பணப்பையில்லை. எனவே இதை சிவனிடம் கொடுக்கிறேன். உனது பணப்பையை நீ தேடி எடு" என்று கூறித் தீர்ப்பை வழங்கினார். செல்வந்தன் மனம் கலங்கி நீதிபதியிடம் மன்னிப்புக் கோரினான். நீதிபதியும் மனம் திருந்திய செல்வந்தனை மன்னித்து அவனுடைய பணப்பையை அவனிடம் கொடுத்தார். நேர்மையான சிவனுக்கு அவனுக்குரிய ஆயிரத்தையும் தனது பணத்திலிருந்து பணமுடிச்சும் கொடுத்து அனுப்பினார்.

நேர்மை எப்போதும் மனிதனை உயர்த்தும்.

நேர்மை தவறேல்

வாய்மை

உள்ளத்தாற் பொய்யாது ஒழுகின் உலகத்தார்

உள்ளத்துள் எல்லாம் உளன்.

குறள் - 294

ஒருவன் தன்னுடைய உள்ளத்தில் (நெஞ்சில்) கூட பொய் இல்லாமல் இருந்தால் அவன் உலகம் முழுவதாலும் போற்றப்படுவான்.

Thevan's Wallet

Thevan was a wealthy person. He was never credited with any good deed. A greedy person, he wished to be the only rich person in the area. Once when he travelled on a commercial venture, he lost his wallet. So he announced that he would give Rs. 1000/ as reward to any person who could find his wallet. Sivan, a man of integrity, found Thevan's wallet. He went to the rich man's house and gave the wallet. But the rich man did not have the heart to give the reward as notified. Instead, he cunningly said that there were Rs. 10000/ and a clock in his lost wallet and that now there was only Rs.9000/=. So he chased Sivan asking him to come back with the balance Rs 1000/= and the clock. Sivan was hurt that he was called a thief and went to the judge.

The judge called both for an inquiry. The judge was a wise and honest person. He guessed the cunning drama of the rich man. The judge said, "This is neither your wallet nor your money, the reason being that there is less money than the amount you claim. So I am handing over the wallet to Sivan. You may continue your search for your wallet." The rich man was in tears and asked for pardon, The judge excused the reformed rich man and gave Rs.1000/= to Sivan. The wallet was returned to the rich man. In addition he rewarded Sivan from his personal money.

Never Sway from the truth

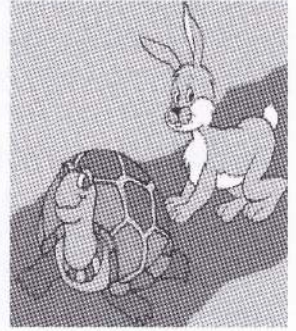
Honesty always triumphs.

Honesty

Not false to one's own conscience,
one will reign in all the world's consciences
One who never consciously lies,
will be acclaimed by the entire world. (Kural 294)

முயலும் ஆமையும்

ஒரு வீட்டில் முயல் ஒன்று வளர்ந்தது. முயல் எப்போதும் தன்னைப் பெருமையாக நினைத்துக் கொண்டு மற்றவர்களை ஏளனமாகப் பார்க்கும். ஒருநாள், பக்கத்திலுள்ள ஆமையைப் பார்த்து “நீயும் நானும் ஓட்டப்போட்டி வைப்போமா?” என்று கேட்டது. ஆமை முதலில் மறுத்தது. முயல்விடாது தன்னுடன் போட்டிக்கு வருமாறு ஏளனமாகக் கேட்டது. ஆமையும் உடன்பட்டது. போட்டி தொடங்கியது. முயலுக்கு சிரிப்பு, இறுமாப்பு. சிறிது தூரம் ஓடியதும் ஆமை மெல்ல மெல்ல வருவதற்குள் “நான் சற்று நித்திரை கொண்டு எழுந்து ஓடலாம்” என்று எண்ணிக் கொண்டு படுத்தது. ஆமை மன வேகத்துடன் தனது ஓட்டத்தை வேகமாக்கிக் கொண்டு ஓடி முடிவிடத்தை அடைந்தது. ஆனால் முயல் நித்திரையில் ஓய்ந்திருந்தது. ஆமை பெரு முயற்சியினால் வெற்றியீட்டியது. முயல் செருக்கினால் வெற்றியடைய முடியவில்லை. “முயற்சி உடையார் இகழ்ச்சியடையார்”

Hare and Tortoise

There was a hare who was very proud. It looked at others with scorn. One day it challenged a tortoise for a race. Naturally the tortoise refused. But the hare kept on insisting. At last the tortoise agreed. The hare could not help laughing.

The race started. After covering some distance, the hare thought as the tortoise was moving so slowly it could afford a nap. It went to sleep. In the meantime, the tortoise, though slow, walked non stop and with singleminded purpose. It reached the destination. The hare still slept in slumber. Slow and steady won the race. The hare did not succeed because of its superiority complex.

Those of persistent effort will never be subject to scorn.

உள்ளுவது எல்லாம் உயர்வுள்ளல் மற்றது

தள்ளினும் தள்ளாமை நீர்த்து

குறள் 596

எண்ணும் எண்ணங்கள் எல்லாம் உயர்வானதாக இருக்க வேண்டும். அதனால் உயர்வே கிடைக்கும். அப்படிக்கிடைக்காது விட்டாலும் தொடர்ந்து நல்லதையே நினைக்க வேண்டும்.

Perserverance

“Aim for the best but never get discouraged by

Failures as success comes only by persistence” – kural 596

Thought must always be pure that leads to greatness.

Even if not, we must continue to think good

நரியின் தந்திரம்

ஒரு ஊரில் பாழுங்கிணறு ஒன்று இருந்தது. அவ்விடத்தில் வசித்த நரி ஒன்று கிணற்றில் தவறுதலாக விழுந்துவிட்டது. நரி வெளியேற முடியாமல் தவித்துக் கொண்டிருந்தது. அவ்வழியே வந்த ஆடு கிணற்றை எட்டிப் பார்த்தது. நரி இதனைக் கண்டதும், தந்திரமாக ஆட்டைக் கூப்பிட்டு, 'இக்கிணற்றிலுள்ள நீர் சுவையாகத் தேவாமிர்தம் போன்றுள்ளது. நீ விரும்பினால் வந்து நீரைக் குடிக்கலாம்' என்றது. ஆட்டிற்கு நரியின் தந்திரம் புரியவில்லை. நரியை நம்பியது. ஆடு தானும் அந்த நீரைக்கு குடிக்க விரும்பியது. நரியின் அழைப்பு அதற்கு சந்தோஷத்தைக் கொடுத்தது. கிணற்றில் விழுந்தது. நன்றாக நீரைக் குடி என்று நரி கூறியது. ஆடும் நீரைக் குடித்து சந்தோஷப்பட்டது. இன்பத்திலிருந்த ஆட்டை நரி பார்த்து, "நீ உன் காலை சுவரில் வை. நான் மேலே ஏறியதும் உன்னைத் தூக்குகிறேன்" என்றது. ஆடு நரியின் வார்த்தையை நம்பி, காலைத் தூக்கி வைத்தது. நரி அதன் மேல் ஏறி வெளியிலே பாய்ந்தது. ஆடு எட்டிப் பார்த்தது. நரியைக் காணவில்லை. தான் ஏமாற்றப்பட்டதை நினைத்து வருந்தியது.

**வஞ்சகரின் கதையை நம்பக் கூடாது.
தீயவருடன் சேருதல் கெடுதல்**

The Cunning Fox

There was an abandoned well in a village. A fox resident in the village had accidentally fallen into a well. The fox was struggling to come out. A goat which came that way, looked into the well. Seeing the goat, the fox addressed the goat and said that the water tasted like nectar and invited to partake of it, if it so wished. Without understanding the cunningness behind the invitation and unable to contain the yearning to drink the water, the goat jumped into the well.

The fox asked the goat to drink as it pleased and the goat was very happy with the take. Now the fox told the goat, "You rest your leg on the wall of the well. Once I climb out, I will take you out." Trusting the fox, the goat stood on its hind legs and placed the front leg on the wall. The fox climbed up and jumped out of the well. Now the fox was not to be seen. Then only the goat realised that it had been deceived.

Cheats should not be trusted.

Association with evil people brings forth harm

பேராசை பெரும் தா்த்தீரம்

ஒரு கிராமத்தில் ஏழைத் தாயும் மகளும் வசித்து வந்தனர். அவர்களிடம் பணமில்லை. தாயோ வயோதிப்ர். சிறுமி உழைப்பதற்கு வழியில்லை. இரண்டு கோழிகளை வளர்த்து அயலிலுள்ள சந்தையில் முட்டை விற்று தமது குடும்பத்தைப் பாதுகாத்து வந்தனர்.

ஒரு நாள் முட்டைக் கூடையை தலையில் வைத்துச் சென்று கொண்டிருக்கும் போது, நான் முட்டை விற்கும் காசில் சிறிது சிறிதாகச் சேர்த்து ஆடு வாங்குவேன். அப்போது ஆட்டின் பாலையும் முட்டையையும் சேர்த்து விற்கும் போது காசு கூடச் சேரும். அந்தக் காசில் ஒரு மாடு வாங்குவேன். மாட்டின் பால், ஆட்டின் பால், முட்டை இவை எல்லாவற்றையும் விற்கும் போது கூடக் காசு சேரும். அந்தக் காசில் நான் ஒரு சைக்கிள் வாங்கி உல்லாசமாக சைக்கிளில் சந்தைக்கு வருவேன். அப்போது நான் புதுச்சட்டை வாங்கிப் போடுவேன் என்று எண்ணிக் கொண்டு இறுமாப்புடன் நிமிர்ந்து தலையை ஆட்டினாள். முட்டைக் கூடை விழுந்து முட்டை எல்லாம் உடைந்துவிட்டன. அப்போதுதான் “நான் கற்பனையில் ஆசைகளை வளர்த்து, இறுதியில் கையிலிருந்த முட்டைகளையும் தொலைத்துவிட்டேன் என்று அவளுக்கு விளங்கியது. இன்று நானும் அம்மாவும் பசியாக இருக்க வேண்டியது தான் என்று வருந்தினாள்.

Greed begets misery

There lived a poor mother and daughter in a village. The mother was very old. The little girl had no way of earning. She reared two hens and sold the eggs in a nearby market. Thereby she supported her family. One day she was carrying a basket containing eggs on her head. She imagined as follows: “I will save little by little by selling these eggs and buy a goat. I will earn more by selling eggs as well as goat’s milk. I will use the money so earned to buy a cow. Sale of cow milk, goat milk and eggs will earn me still more money. I will then buy a bicycle and happily and proudly come riding to the market. There I will buy a new blouse”. Steeped in such thoughts she stood erect and proudly shook her head. The baskets of eggs fell and all the eggs were broken into pieces. Then only she realised that she had allowed her imagination to run riot thereby losing even the eggs that she got for sale. That day she and her mother would have to starve. The net result was the loss of even what little she had.

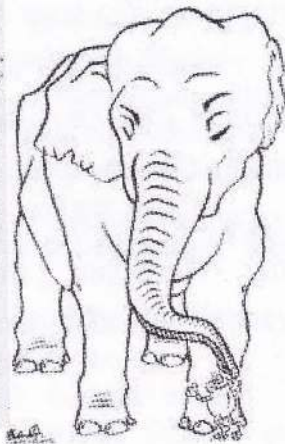

தவளையும் யானையும்

ஒரு சிறிய ஒரு குட்டையில் ஒரு தவளை வசித்து வந்தது. தனது உணவை அயலில் சென்று எடுத்து சாப்பிட்டு சந்தோஷமாக வாழ்ந்து வந்தது. ஒரு நாள் ஒரு பவண் காசைக் கண்டதும் ஆனந்தப்பப்பட்டு எடுத்துக் கொண்டு சென்று தனது குட்டையில் பாதுகாத்து வைத்தது. தனது பணத்தை யாரும் எடுத்துவிடக் கூடாது என்பதில் கவனமாக இருந்தது. குட்டையின் கரையில் இறுமாப்புடன் நின்று கொண்டிருந்தது. அந்த வழியாக ஒரு யானை வந்து கொண்டிருந்தது. இதனைக் கண்ட தவளைக்கு கோபம் வந்தது. பாய்ந்து அதன் காலை உதைத்தது. உதைத்த வேகத்தில் தூரப் போய் விழுந்தது. யானை நடந்து கொண்டிருந்ததினால் மற்றய காலின் கீழ் தவளை நசுங்கிச் செத்தது. தவளையின் அகங்காரமும் பொருளின் மேல் ஆசையினாலும் அநியாயமாக இறந்தது.

Frog and an elephant

A frog was living in a shallow pond. It lived happily obtaining its food in the neighbourhood. One day, it was delighted to see a gold sovereign which it took and kept under its guard in the pond. It was extra careful that this treasure should not be seen by any one. One day, when it was on the bank of the pond with the look of arrogance an elephant was coming towards it. For no apparent reason, the frog was angered. It jumped and kicked the elephant's leg. The frog was thrown off and was crushed by other leg of the walking elephant. Because of its greed for money and its arrogance the frog died unnecessarily.

யாவர்க்குமாம் இறைவற் கொரு பச்சிலை
யாவர்க்குமாம் பசுவிற் கொரு வாயுறை
யாவர்க்குமாம் உண்ணும் போதொரு கைப்பிடி
யாவர்க்குமாம் பிறர்க்கு இன்னுரை தானே.

திருமூலர்

உண்பதற்கு முன் சிவனை அன்புடன் பச்சிலையிட்டு
வழிபடுவதும், பசுவுக்கு ஒரு வாயளவு புல் கொடுத்தலும்
உண்பதற்கு முன் ஒரு பிடி அளவேனும் பிற உயிர்க்குக்
கொடுப்பதும் எல்லோருக்கும் முடிகிற செயல்கள் தான்.
இவைகள் முடியாதெனில் பிறர் மனம் நோகாதவாறு
இனிமையாய் பேசுதல் எவர்க்கும் இயலும் என்று
திருமூலநாயனார் உபதேசம் செய்கிறார்.

பாரதி பாட்டு

உற்றவர் நாட்டவர் ஊரார் இவர்க்கு
உண்மைகள் கூறி இனியன செய்தல்
நற்றவம் ஆவது கண்டோம் இதில்
நல்ல பெருந்தவம் யாதொன்றும் இல்லை
பக்கத் திருப்பவர் துன்பம் தன்னைப்
பார்க்கப் பொறாதவன் புண்ணியமூர்த்தி
ஒக்கத் திருந்து உலகோர் நலம்
உற்றிடும் வண்ணம் உழைப்பவன் யோகி

ஊருக் குழைத்திடல் யோகம் - நலம்
ஒங்குமாறு வருந்துதல் யாகம்
போருக்கு நின்றிடும் போதும் உளம்
பொங்கல் இலாத அமைதி மெய்ஞ் ஞானம்

திருமதி இராஜேஸ்வரி ஈஸ்வரஞானம் (ஆசிரியை)

திருமதி. இராஜேஸ்வரி அவர்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் கரவெட்டி என்ற ஊரில் பிறந்தவர். படித்துப்பட்டம் பெற்றபின் “அன்னசத்திரம் ஆயிரம் அமைக்கிலும் ஆங்கோர் ஏழைக்கு எழுத்தறிவித்தல் கோடி புண்ணியம்” என்பதை உணர்ந்து ஆசிரியத்தொழிலையே தனது தொழிலாகத் தெரிவு செய்தார்.

கரவெட்டி கற்றோர்கள் நிறைந்த கிராமமாக விளங்கிய போதும் பெண்ணடிமைத் தனத்தில் விஞ்சியே இருந்தது. அத்தகைய சூழலில்தான் பாரதிகண்ட புதுமைப் பெண்ணாக “அச்சம் நாணம் நாய்களுக்கே வேண்டுமாம் நிமிர்ந்த நன்னடை நேர் கொண்டபார்வை எதற்கும் அஞ்சாத ஞானச் செருக்குடன் கரவெட்டி மண்ணிலே வலம் வந்தார். “பட்டங்கள் ஆள்வதும் சட்டங்கள் செய்வதும் பாரினிலே பெண்கள் நடத்த வந்தோம்.....” என்றமிடுக்குடன், வீட்டுக்குள் பெண்ணைப் பூட்டமுனைந்த விந்தை மனிதர்களைத் தலைகுளிய வைத்தார். சிறைச்சாலை அதிகாரியான திரு. ஈஸ்வரஞானம் அவர்களைக் காதல் திருமணம் புரிந்து இல்லற வாழ்விலும் கோலோச்சி வருகிறார்.

இளமைக் காலம் முதலே சமூகம் மீதான பிடித்தலுடனும் தெளிந்த பார்வையுடனும் இருந்தபடியால் தமிழ்த் தேசியத்துடன் மிகுந்த ஈடுபாடு காட்டி அர்ப்பணிப்புடன் செயற்பட்டார். அதற்காகப் பல விலை கொடுத்தார். “விட்டுக் கொடுப்பவன் கெட்டுப் போவதில்லை” என்ற வாக்கியத்திற்கு இணங்க வாழ்ந்தார். செய்த அர்ப்பணிப்புகளுக்காகவும், இழப்புகளுக்காகவும் தன் தாய் நிலம்விட்டுப் பிரிய மனமின்றி வேறு வழியின்றிப் புலம் பெயர்ந்து இங்கு வந்தார்.

புலம் பெயர்ந்து இங்கு வந்ததும் தான் வாழ்ந்த சமூகத்திற்கு ஏதாவது செய்ய வேண்டும் என்ற தேடலின் விளைவாக சில மாணவர்களைத் தத்தெடுத்து அவர்களுக்கு கல்வித்தானம் செய்து வருகிறார். தான் கல்வி கற்பித்த பாடசாலைக்குப் பழைய மாணவர் சங்கத்தை அமைத்து அதன் வளர்ச்சிலும் அயராது பாடுபட்டு பாடசாலைக்கும் அரிய பணிகளைச் செய்து வருகிறார்.

வாழ்வின் ஒவ்வொரு துன்ப நிலைகளைக் கண்டு பயந்து புத்தர் துறவறம் பூண்டார். ஆனால் இவரோ மக்களின் துன்பத்திற்கு அறியாமையும் தவறான உணவுப்பழக்கங்களும், வாழ்வுமுறைகளுமே காரணம் என உணர்ந்தார். அதன் விளைவாகவே “இயற்கையோடு இணைந்த வாழ்வு” என்ற இயற்கை மருத்துவ நூலை வெளியிட்டார். இந்நூல் எல்லோர் வீடுகளிலும் இருக்க வேண்டிய கைநூல் என எல்லோராலும் பாராட்டப்படுகிறது.

மேலும் உடலுக்கு உடற்பயிற்சி என்பது எத்தனை முக்கியமானது என்பதை உணர்ந்து இந்த அவசர வாழ்விலும் இலகுவாகவும், எளிமையாகவும் செய்யக் கூடியவாறு “மூச்சுப்பயிற்சி” என்ற இறுவெட்டையும் வெளியிட்டார்.

அந்நிய கலாசாரத்தில் வாழ்கின்ற எமது சிறார்கள் அந்தக் கலாசாரத்தில் மூழ்கிவிடாமல் இருக்க எமது பண்பாட்டு விழுமியங்களைத் தெரிந்து நல்ல குடிமக்களாக தமிழர்களாக வாழ வேண்டும் என்பதற்காக இப்போது இந்த நீதிக் கதைத் தொகுப்பினையும் வெளியிடுகிறார். இவரது சேவை எமது சமூகத்திற்கு இன்னும் தேவையானது. இவரது பணி மேலும் தொடர இவருக்கு உந்து சக்தியாக இருந்து இயங்கிக் கொண்டிருக்கும் இவருடைய கணவருக்கும் இவருக்கும் எல்லாம் வல்ல இறைவன் நீண்ட ஆயுளையும் ஆரோக்கியமான வாழ்வையும் கொடுக்க வேண்டும்.

“விட்டு விடுதலை ஆகி நிற்பாய் அந்தச் சிட்டுக் குருவிகள் போலே
எட்டுத் திசைகளிலும் பறந்து திரீவாய் வானம்பாடிகள் போலே”
திரு. சி. கர்ணன்
விக்னேஸ்வரக் கல்லூரி பழையமாணவர் சங்க அங்கத்தவர்
பிரித்தானியக் கிளை